

מבין משאבים 2238-ה' שבט תש"פ 31 ינואר 2020

לנגב/ שלמה ארצי

בואי אקח אותך לנגב. גם
סרטי חצות
נגמרים כשבחוץ קר.
איש לא הבטיח לך גשם
עצוב פחות
מזה שבכית כבר
רק שבי פה, לידי פה
חתולים מחשבים את
קיצם לאחור.
אם תעשי כמותם -
לא נגיע רחוק.

בואי אקח לנגב. עוד מעט
יעלו את האור פה.
שמש אחת תזרח.
אם נאחר ניקח, אוטובוס
אחרון.
רק שבי פה לידי פה,
תחנות הביניים אוזלות,
במחיר חלום אחד -
לא קונים עוד חלום.

ושלא יהיה לך...

בואי אקח אותך לנגב
אחרי הכל.
הכוכב האחרון ש...
ראית בעיר, היה כוכב
גיטרות רוק אנד רול,
עם עיניים קרות כש...
תשבי פה לידי פה,
לא, בנגב לא יעלו
את מחיר השמיים, את
מחיר הכביש הבלוי.

בואי אקח אותך לנגב שם
האלוהים
גדול לפחות כמו
כל אלה שמסתובבים לך
בעיר,
ומבטיחים הבטחות.
רק שבי פה, לידי פה,
יש לי דלק עד שבוע
הבא.
מחירי הבדידות,
מחיר שנינו באהבה.

ושלא יהיה לך עצוב,
כי לפעמים אני שמח,
או מתנחם בך בגוף,
ואחר כך שוכח.
ומעבר למדבר - אני,
פורח בדמיון - אני
אל תאמרי לי שנגמר אני,
אקח אותך.

מה בעלון:

מה צעו בישובנוו אאיי אאייא
 פוסט על קובי בראיינט / מתן איכטמן
 ציונות דתית / סטריקו שורק
 השעה היתה שבע ועשרה / רונית בן טל
 הרצאה מצוררת השראה וסיחה על חינוק / נאה פרסי
 מהנעשה בישובנוו נאה פרסי

פגישה עם ערן דורון יו"ר המועצה תתקיימ ב-16.2.20
 בשעה 20:30 במועדון לחבר

מלא טובה וברכות רבות
 לחייט לובנסא והמשפחה המורחבת
 להולדת הנכדה מאיה
 בת לדותן ושירה
 בית משאבי שדה

מה צעו כייסוקנו

בלילה בין התאריכים 15 ל-16 התבצעה גניבה בהנהלת החשבונות. הגנבים נכנסו להנהלת החשבונות, חיבלו במערכת האזעקה ופרצו לחדר הגזבר שם היו ממוקמות 3 כספות.

כספת אחת גדולה וכבדה שהייתה מעוגנת לקיר, כספת שנייה בה נשמרו קבצי גיבוי חומר מהנהלת חשבונות על גבי דיסקים שאותה פרצו, לקחו את הדיסקים והשאירו אותה פעורה בחדר.

כספת אחת כלל לא נפתחה ונשארה שלמה כשהייתה.

כספת שלישית נעלמה.

בבוקר כשהגיע צור לעבודה כמדי יום, ראה לתדהמתו את אשר אירע. מיד התחלנו לטפל. הגיעו כוחות המשטרה, מז"פ, קב"ט המועצה וגשש.

את הכספת השלישית הכבדה שהייתה מעוגנת לקיר תלשו, גררו אל מחוץ לקומה לעבר הגג השליכו אותה לאדמה מלמעלה. לאחר מכן גנבו קלאב קאר מהנוי, העמיסו את הכספת עליה ונסעו לעבר הגדר, חתכו את הגדר, נסעו לחחובה שם פרצו את הכספת. לקחו את השלל שם והשאירו את הכספת הריקה והקלאב קאר.

מערכת האזעקה תוקנה באותו יום ואף שודרגה.

למחרת הגיעו מהביטוח ותיעדו את המקרה.

אנו מבקשים מכל אחד ואחד להיות עירניים ולדווח מיד למשטרה על כל דבר חריג, גם אם מסתובבים אנשים מחוץ לגדר יש צורך לדווח, אין לדעת מה מטרת ההסתובבות ליד גדר הקיבוץ.

אפשרויות הדיווח: מוקד 100, רכז הביטחון ניב פלג, שוטר קהילתי.

אלי אלישע

מזכיר/מנהל-קהילה

תודה

אני רוצה להודות לכל החברים והחברות שעזרו לי לאסוף בקבוקים בכדי שאוכל למלא את המשימה שלקחתי על עצמי לרגל בר המצוה שלי.

אספתי סה"כ 3000 ש"ח שאותם תרמתי לעמותות - 500 ש"ח לעמותת "תנו לחיות לחיות" ו-2500 ש"ח לעמותת "גדולים מהחיים" למען ילדים חולי סרטן.

תודה מיוחדת ל"שגיב" ולנפתלי שת"רם מזמנו בכדי לעזור לי מתן גוטליב

- ואנחנו משבחים את מתן וגאים בו.

כוס צ' קובי בראינט

כשגדלתי על ה-NBA, בתור ילד היה לי גיבור אחד וקוראים לו לברון גיימס. בכל סיפור טוב יש נבל ולנבל אצלי קראו קובי, קובי בראינט. לא אהבתי אותו. לא התחברתי לסגנון המשחק שלו. איך אנשים חושבים שהוא יותר טוב מלברון? -שאלתי. כשהוא זכה באליפויות התבאסתי שזה היה הוא ולא לברון. אבל כשהלכתי והתבגרתי השנאה התחלפה בכבוד, בהערכה, גם אם מעולם לא התחברתי אליו ידעתי לומר תודה, תודה על הזכות שהייתה לי לגדול עליך ולראות את אחד הגדולים אי פעם משחק את המשחק שאני כל כך אוהב. הבנתי שגדלתי על לברון, אבל גם גדלתי על קובי. ואני לנצח אגיד תודה על כל רגע שזכיתי לראות את האגדה הזאת, על המסך כל לילה מחדש.

בלילה האחרון, לברון עקף את קובי ברשימת קלעי כל הזמנים ב-NBA, כמה הייתי מאושר בשביל גיבור ילדותי וגם מלא הערכה עבור קובי והמורשת האדירה שהוא הותיר. מי ידע שבהמשך היום יקרה האסון הזה.

בעיניים דומעות לאור הטרגדיה הזו, אני אומר לך רק דבר אחד:

Thank You Kobe

תראו לי לתקן את משפט הפתיחה: כשגדלתי על ה-NBA - בתור ילד גדלתי על לברון גיימס ועל קובי בראינט, שני הצדדים של אותו המטבע.

Mamba out

מתן ליכטמן

הנחייה לשינויים בהלמנת רכב קיימת דרך הנ"ד

בלוח ההזמנות הרכבים בפלאפון, מצא את ההזמנה האישית שלך,

לחץ עליה לחיצה ארוכה, תפתח ההזמנה האישית,

ובה ניתן לבצע שינויים כמו:

שינוי התאריך, שעת תחילת או שעת סיום הנסיעה וכמובן ביטול ההזמנה.

במידה ומישהו לא מסתדר, אשמח לעזור.

שניסע רק בדרכים טובות,

ורד.

ציונות דתית

אין ציונות דתית

לדת אין ציונות

ציונות דתית היא:

ציונות כיבושית

ציונות גזענית

ציונות משפלית

ציונות חברונית

ציונות קברית (יוסף, רחל)

ציונות לאומית

ציונות רבנית

ציונות ימנית

ציונות שקרנית

ציונות סלפנית

ציונות בריונית

ציונות חמדנית

ציונות משחית

ציונות מקדשית

שימחה לאיד.

סטריקו – תכנית המאה

28.1.2020

משתתפים באבלם של**שרית בן טל והמשפחה על מות האם****חנה רוזן ז"ל****בית משאבי שדה**

סיפור קצר לסופ"ע: השעה היתה כבר שבע ועשרה

השעה היתה כבר שבע ועשרה בערב והשמש התקרבה במהירות אל קו השקיעה. נסעתי עם אימי על כביש צאלים דרומה וקצת לפני רתמים, הבטתי שוב בשעון. הייתי אמורה להחזיר את הרכב עד שבע וחצי וכבר תכננתי בראשי את הפרטים: להגיע עד שבע ועשרים, לעזור לאמא שלי להיכנס לביתה, להוריד את הדברים בבית, ולהחזיר את הרכב אפילו חמש דקות לפני כן, בכדי להעניק לעצמי צל"ש על אזרחות טובה וקיבוציות למופת.

בדיוק אז שמעתי רעש מוזר, כמו מכה של אבן, מצד ימין ומיד אחרי זה גם ההגה התחיל לסחוב ימינה. עצרתי, ירדתי ובדקתי ולעיני נגלה הגלגל השטוח והמרוקן מאוויר והתכניות שלי להגיע בזמן, שמילאו את מחשבותיי רק לפני דקה, פינו עצמן לשאלות אחרות של 'מה אני אמורה לעשות עכשיו' ו'איך בכלל מחליפים גלגלי'?

"מה תעשי?" שאלה אותי אימי והביטה בי במבט שמביע את חוסר אמונה הבסיסי בי ובמין הנשי בכלל, שאדע לתפעל במיומנות בסיסית את הג'ק ואת פרוק והרכבת הגלגל הרזרבי. אני עוד אראה לה ולדעות הקדומות שלה, אמרתי לעצמי ויצאתי לחפש את הגלגל הרזרבי. נדמה לי שפעם ראיתי שמישהו מוציא אותו מהבגאז', ואכן כשפתחתי את הבגאז' היה מונח שם גלגל, אבל הוא היה כבד ומלוכלך וקצת היה לי קשה להוציא אותו. מתעלמת ממבטיה של אימי שלפתי את הגלגל ממקומו וגילגלתי אותו לכיוון הגלגל המפונציר. אבל מתחת לגלגל התגלו כל מיני כלי עבודה וג'ק שכבר לא היה לי שום מושג איך הם אמורים לעבוד. התקשרתי לבעלי וביקשתי שינסה להסביר לי איך לתפעל אותם, אבל הוא אמר שאין סיכוי שיצליח לעשות את זה בטלפון.

אם הוא ייצא מהעבודה עוד עשר דקות אז תוך חצי שעה הוא יגיע ויחליף את הגלגל "בשתי דקות מקסימום". "בסדר, תנסה למהר", אמרתי בהשלמה מנסה להתעלם מלוח הזמנים שהציב לעצמו להחלפת הגלגל כדי לקבע ולאשש את ההנחות הרווחות אודות יכולותיה הטכנולוגיות של האשה המצויה. התקשרתי לסדרן רכב להודיע שאני אאחר ולאחר שהתעלמתי מהנימה המזלזלת שנשבה גם מכיוונו ואמרתי בקול רפה "תודה וסליחה", שקעתי לעצמי בהרהורים האם יכולותי המוגבלות בתחום החלפת גלגל רזרבי נובעות מהפערים הפיזיולוגיים בין הגבר לאשה או שמא זוהי תוצאה של דיכוי מתמשך והדרת האשה מהמרחב הטכנולוגי כדי לבסס ולהרחיב את הדומיננטיות הגברית.

ואז, בדיוק כשהסכמתי עם עצמי שאני לא יודעת להחליף גלגל בגלל אמא שלי והדעות המקובעות שלה ושל דורות שלמים של אמהות כנועות, עבר על פנינו רכב מאובק, האט מעט ומחלונו הפתוח הביט בנו גבר בדואי. סימנתי לו שאני בסדר ולא צריכה עזרה, אבל הרכב עצר כמה מטרים לפנינו וחזר אלינו ברורס. "תגידי להם שלא צריך כלום ושיסעו מפה", נלחצה

אימי. "למה בעלך לא מגיע תתקשרי אליו שימהר", היא המשיכה וקולה הפך ממבוהל להיסטרי. "אמא תירגעי הם לא יעשו לנו כלום" אמרתי בקול כאילו רגוע. הבחור שהביט בנו ירד מהרכב והתקרב. "מה הוא יעשה לנו? תתקשרי מהר למשטרה" אמרה אמי ואחזה בכוח במקל ההליכה שלה. "מה קרה?" שאל. "בנצ'ר?" "לא...אה... כן", ניסיתי לייצב את הקול ושילבתי ידיים. "אבל זה בסדר, בעלי מגיע עוד מעט". "חבל", ענה בחיך, "תגידי לו שלא צריך, אנחנו נעזור", והוסיף משפט בערבית שממנו יכולתי לזהות רק את המלה יאללה.

"באמת תודה", הוסיפה אימי, "בעלה כבר בדרך ו...". והחלה לגמגם כאשר אחד ועוד אחד הם התחילו לרדת מהרכב ופתאום הם היו ארבעה שהתקרבו במהירות. הבטנו זו בזו בבהלה ואני ניסיתי לגרש ממחשבותי את הגרועות שבהן. אך הם, מתעלמים ממבטינו המפוחדים, נעמדו לידנו ומיד כבר היו באמצע העבודה. "יותר טוב שתרדי מהאוטו גברת כי צריך להרים אותו עכשיו" אמר הבחור, ואימי לא ידעה אם להאמין עוד לליבה המבוהלת או למראה עיניה.

עד שסיימתי להתקשר אל בעלי, לומר לו שלא יטרח כי "כמה חברה מהסביבה, באמת נחמדים", אמרתי קול רם ומודגש, "עצרו לעזור לנו", הם כבר גמרו את העבודה והחזירו את הכלים והגלגל המפונצ'ר למקומם בבגאז'.

הדובר שלהם ניגש אלי והצביע על המדבקה שעל כנף הרכב, "אתם ממשאבי שדה?" "כן", חייכתי, "זה לא רחוק מכאן". "אני יודע", החזיר חיוך, "אנחנו שכנים". "תודה רבה לכם", אמרתי ופתחתי לאימי את הדלת, לא בטוחה מה לעשות עם יחסי הקרבה שפתאום נחשפתי אליהם. "ממש עזרתם לנו".

"ראיתי שבהתחלה קצת פחדת מאיתנו", אמר לאחר שאימי התיישבה וסגרתי אחריה את הדלת. "לא, לא פחדתי", התאמצתי לכסות על המבוכה, "פשוט... שתי נשים לבד, באמצע המדבר... אתה יודע...".

"כן אני יודע", אמר, "יש לכם עלינו, איך קוראים לזה? דעה קדומה?" "אני? מה פתאום. אמא שלי קצת" הנמכתי את קולי וליכסנתי אליה מבט, "אבל אני בכלל לא".

רונית בן טל

הרצאה מצוררת השראה ושיחה על חינוך בארצה

השבוע השתתפתי בהרצאה של עדי אלטשולר שהיתה פתיחה לדיון על נושא החינוך ובכלל פעילות קהילתית במועצה. אני מוכרחה לומר שההרצאה מבחינתי הייתה ממש מעוררת השראה. איך בחורה צעירה שאפילו לא סיימה תיכון ויש לה בעיות של קשב וריכוז, הצליחה לעשות כל כך הרבה מגיל צעיר. היא סיפרה שהיא התנדבה ב"אילן" כשהיתה בגיל 14 ותפקידה היה להיות חונכת של ילד עם שיתוק מוחי שהיה מרותק לכיסא גלגלים, שאינו יכול לדבר, היא הוקסמה מהילד שלמרות מגבלותיו היה מקסים ומלא בחוש הומור, במהלך השנים שהיתה חונכת שלו היא ראתה איך אנשים מתייחסים לנכות שלו ולמגבלות של ולא רואים את האופי הנהדר שלו.

בתיכון כאשר הייתה צריכה לחשוב על פרויקט במסגרת קורס למנהיגות, היא החליטה שהיא רוצה להקים תנועת נוער לילדים עם צרכים מיוחדים וכך הוקמה תנועת כנפים של קרמבו. בחודשים הראשונים הילדים עם הצרכים המיוחדים היו מגיעים מכל העיר והם רק שיחקו כל במחבואים במשך שלוש שעות אבל נהנו מכך שהם יכולים להיות בתנועה.

בשלב מסוים היא הבינה שחייבים אולם לפעילות של התנועה, מאחר שכאשר ניסתה לפנות לעירייה לא נתנו להם מקום, היא שהייתה בסך הכל בת 16 גילתה שראש העיר- רון חולדאי שותה קפה בימי שישי בקפולסקי, הלכה לשם להפגין דיברה איתו וכבר יומים אחרי זה היה להם אולם. זמן קצר לאחר מכן אמא שלה נתנה לה חשבון שהגיע בדואר של 13000 שקל על ההסעות לנכים שמגיעים לפעילות התנועה. מאחר שהיה לה ברור שאין לה את הכסף ושמישהו חייב לשלם את זה. הם בדקו בעיתונים מי מוזכר כעשיר, גילו ששרי אריסון מוזכרת הכי הרבה. ולכן היא הלכה לביתה של שרי והצליחה לשכנע אותה לשלם את החוב.

התנועה הזאת הלכה והתרחבה. כיום היא כבר לא קשורה לתנועה. כי שמעון פרס אמר לה פעם שהיא חייבת לגרום לזה שיהיה צוות שיוכל להמשיך את התנועה גם אם היא לא תהיה שם, ושהיא צריכה לעבור להגשמת חזון אחר.

היא הקימה כבר 4 בתי ספר מכילים שבהם לומדים ילדים מכל הגוונים תוך קבלת השונות ומיוחדות שיש לכל אחד בחברה.

חוץ מזה היא הקימה את זיכרון בסלון שזה פרויקט מדהים. שהחל אחרי שפעם אחת לאחר שהיתה בטכס סטנדרטי של יום השואה ונרדמה תוך כדי הטכס. הבינה שזה בגלל שהטכס לא נגע בה בכלל, שנה אחרי כן ב-2011 הזמינה עשרה חברים אליה לסלון וניצולת שואה לספר את סיפורה. מסתבר שבמקום עשרה הגיעו 40 איש, והניצולת שואה התחילה את דבריה בהתנצלות שהיא לא הייתה במחנות אלא כל הזמן ברחו במהלך השואה. לאחר העדות הם שרו ביחד ואז פתחו בדיון על מה המשמעות של השואה בשבילם היום. היה ערב מאד מרגש שנגע לכולם. שנה אחרי זה היא בקשה מכל הנוכחים לעשות ערב דומה אצלם בסלון וכך היום יש כבר למעלה מ-750,000 איש שעשו זיכרון בסלון, זה כולל אנשים ממדינות שונות כולל גרמניה ואוכלוסיות שונות. המטרה שלהם שכל ניצול שואה שרוצה לספר את סיפורו, יהיה לו איפה לספר גם אם הוא היה תינוק במלחמה. כך השואה לא תשכח אבל בעיקר זה יהפוך אותנו לאנשים טובים יותר. כל אחד בארץ מוזמן לפתוח אצלו בסלון אפשר להכנס לאתר ולהרשם לבקש שניצול שואה יבוא אליו לסלון להזמין עד כשלושים איש.

בעיני זאת היתה ממש חוויה מיוחדת ההרצאה הזאת. איך מגיל צעיר היא הצליחה ועדיין מצליחה לגרום לכאלו דברים מרשימים לצמוח.

בהמשך הערב היה דיון בקבוצות על החינוך לאן שואפים ואיך לגרום לפעילות כלל מועצתית טובה יותר גם לילדים וגם למבוגרים. היה מעניין מאד ואפשר לגרום לשינוי ובאמת חבל שלא הגיעו הרבה מהמשק.

אז מה היה לנו השבוע? טרמפ הכריז על תוכנית המאה תוכנית להבאת שלום בארץ עם הפלסטינים ההצעה שכוללת מדינה להם עם סכום כסף עצום מארצות הברית 50 בילארד דולר ומאפשרת לנו לקבל את יהודה ושומרון ועוד, אך גם נותנת להם את חולות חלוצה-כן הנגב שלנו !!! אמנם אמרו שאף ישראלי לא יפונה מביתו אבל זה נשמע לא אפשרי. בכל אופן עתיד התוכנית הזאת עדיין ממש לא ברור.

במהלך השבועות האחרונים ירדו כמויות יפות של גשם, הגענו כבר ל-56 מ"מ והואדי זרם. אמנם עדיין לא שיטפון מרשים מאד אבל בהחלט היתה זרימה במשך כמה שעות והיה קר מאד. האוויר נקי וצפויה לנו יופי של פריחה השנה.

תעודות חולקו אתמול לילדי בתי הספר התיכון. תלמידי "נופי הבשור" טיילו בנחל הבשור התכבדו ואז חולקו התעודות. בתיכון רמת הנגב הסבו לארוחת בוקר טעימה ופעילויות שונות לפני שחולקו התעודות, וכך מסתיימת לה המחצית. בבית הספר "משאבים" יחולקו התעודות בשבוע הבא.

דודי קוברסקי סיפר במועדון מופת למבוגרים על שירותו הצבאי ביחידת 8200, כמובן רק על מה שאפשר, כיצד הם התמודדו עם תולעת מסוכנת שהוחדרה למחשבים. היה מעניין מאד.

